

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **VERTIKAL PLUS s. r. o.**, se sídlem Rybkova 23, Brno, zast. JUDr. Borisem Vágnerem, advokátem, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 19, Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 Ca 219/2005 – 34,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 Ca 219/2005 – 34, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 4. 7. 2005, č. j. 4614/3000/2004/2005/Kr/Št, bylo zamítnuto odvolání žalobce podané rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského kraje ze dne 12. 4. 2005, č.j. 48/30/05 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Pokuta byla uložena pro naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. e) zákona č. 64/1986 Sb., jehož se měl žalobce dopustit tím, že nedodržel opatření uložené dne 13. 10. 2003 podle § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona, a to uložený zákaz dodávky a prodeje hliníkových oken a dveří, které společnost VERTIKAL PLUS s. r. o. vyrábí, do doby zjednání nápravy.

V podané žalobě poukazoval žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, sp. zn. 4 As 54/2004, z něhož mimo jiné vyplynulo, že o námitkách žalobce proti opatření inspektorky ze dne 13. 10. 2003 nebylo správním orgánem dosud rozhodnuto. Namítal, že je-li na základě tohoto opatření ukládána žalobci sankce, a to i přes skutečnost, že o námitkách proti tomuto opatření nebylo dosud rozhodnuto, je nutno nahlížet na postup správních orgánů jako na nesprávný úřední postup, který ve svém důsledku žalobci znemožňuje přístup k soudní ochraně. Poukazoval na to, že napadené rozhodnutí správních orgánů trpí nepřezkoumatelností, neboť z nich nelze zjistit, proč se správní orgány domnívají, že postup

žalobce není v souladu se zákonem. Znovu zdůraznil, že o věcné argumentaci žalobce proti opatření inspektorky nebylo dosud rozhodnuto.

Žalobce poukázal na ustanovení § 1 odst. 1 písm. f) nařízení vlády č. 163/2002 Sb., v němž jsou definovány „kusové výrobky“. Vyslovil přesvědčení, že jeho výrobky je třeba podřadit pod kusovou výrobu, a za této situace je postup o stanovení shody výrobků v souladu s ustanovením § 9 písm. a) téže normy. Nesouhlasí-li žalovaný s tímto závěrem, je povinen v tomto směru provádět dokazování a zkoumat, zda výrobky žalobce obsahují znaky uvedené v ustanovení § 1 odst. 1 písm. f) nařízení vlády č. 163/2002 Sb., či nikoliv. Teprve poté, tedy kdy ve vztahu ke každému kontrolovanému výrobku je provedeno dokazování za účelem skutkových zjištění, je možno vyvodit odpovídající právní závěry. Vytýkal správním orgánům, že neprovedly dokazování v rozsahu nezbytném pro posouzení, zda se žalobce vytýkaného pochybení dopustil či nikoliv, a vyvodily právní závěry na základě neúplně zjištěného skutkového stavu.

Poukazoval dále na to, že výkon rozhodnutí žalovaného v současné době znamená takovou ekonomickou újmu, která může ovlivnit schopnost plnit řádně a včas vlastní závazky, a navrhoval, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek. Navrhoval dále, aby obě rozhodnutí správních orgánů byla zrušena.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2005, č. j. 7 Ca 219/2005 – 22, žalobě odkladný účinek nepřiznal. Rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 Ca 219/2005 – 34, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku mimo jiné vycházel z toho, že kontrolou ze dne 13. 10. 2003 bylo zjištěno, že žalobce vyráběl a uváděl na trh hliníková okna a dveře a že na tyto výrobky nevydal prohlášení o shodě a neprovedl posouzení shody stanoveným způsobem, ačkoliv se jednalo o výrobky stanovené podle nařízení vlády č. 163/2002 Sb., skupiny 8, pořadové č. 3,4 (do 24. 4. 2002 podle nařízení vlády č. 178/1997 Sb.). Na základě tohoto zjištění bylo uloženo uvedené opatření a do doby zjednání nápravy, tj. do doby vydání prohlášení o shodě a provedení posouzení shody stanoveným způsobem na hliníková okna a dveře, nesměl žalobce tyto výrobky dodávat na trh. Žalobce však při kontrole ve dnech 1. 12. – 9. 12. 2004 dokumentaci k těmto výrobkům opět nepředložil, situace se oproti provedené kontrole provedené 13. 10. 2003 nijak nezměnila, a tedy nelze o zjednání nápravy hovořit. Podle názoru soudu správní orgán důvodně splnil svou povinnost a žalobce sankcionoval. V tomto ohledu podle názoru soudu nemůže obstát, a pro posouzení věci není rozhodné tvrzení žalobce o povaze výroby oken jako výroby kusové, a o povinnostech, které z povahy této výroby pro žalobce vyplývají. Žalobce se navíc domnívá, že správní orgán v řízení tuto skutečnost považoval za rozhodnou. Tak tomu ovšem není. Žalovaný důsledně vycházel z právní konstrukce vyplývající z právních předpisů. Tvrzení žalobce, že správní orgán měl výrobky posuzovat z hlediska skutečností předpokládaných ustanovení § 1 odst. 1 písm. f) nařízení vlády č. 163/2002 Sb. tedy nemůže obstát.

Městský soud v Praze, ač to pro posouzení věci podle jeho názoru nebylo rozhodné, pro úplnost dodal, že i v případě, že jde o kusovou výrobu, má výrobce povinnost provést posouzení shody a o posouzení výrobku pořídit doklad či obstarat osvědčení autorizované osoby podle § 9 písm. a) a b) nařízení vlády č. 163/2002 Sb. Podle názoru soudu není relevantní pro posouzení věci ani tvrzení žalobce o absenci rozhodnutí o námitkách proti uvedenému zákazu. Tyto námitky totiž nemají odkladný účinek, a i když o námitkách rozhodnuto nebylo, byl žalobce povinen, buď zjednat nápravu a nebo zákaz respektovat. Podání námitek, ani stav, kdy o námitkách nebylo rozhodnuto, neopravňuje žalobce k tomu, aby na trh uváděl výrobky, jejichž prodej byl zakázán, a tím eventuálně ohrozil zákonem chráněný zájem na ochraně zdraví nebo bezpečnosti osob, majetku, nebo životního prostředí, popř. jiného veřejného zájmu.

Pokud jde o přístup k soudní ochraně, resp. žalobcem tvrzeném znemožnění přezkoumání věcného základu, nic podle soudu žalobci nebrání v tom, aby se svých práv v řízení o námitkách proti opatření domáhal. Soud neshledal žalobu důvodnou a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Namítal, že od počátku řízení před správním orgánem I. stupně vytyká jednotlivým rozhodnutím správních orgánů vadu nepřezkoumatelnosti a neurčitosti výroků rozhodnutí inspektorky České obchodní inspekce (dále též jen „ČOI“) ze dne 13. 10. 2003. Nepřezkoumatelnost rozsudku Městského soudu v Praze pak spatřoval v tom, že soud se nevypořádal s jeho námitkou, v níž konstatoval, že výrok opatření inspektorky je neurčitý a toto rozhodnutí je nevykonatelné. Nesouhlasil s interpretací výroku opatření inspektorky tak, jak ho prezentoval soud, totiž, že šlo o zákaz prodeje hliníkových oken a dveří.

Namítal dále, že přes skutečnost, že (na rozdíl od tvrzení správních orgánů I. a II. stupně) předkládal při kontrole 1. – 9. 12. 2004 správnímu orgánu prohlášení o shodě, která byla v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb., dotčený správní orgán jakož i správní orgány i soud opakovaně označovaly tato prohlášení o shodě za prohlášení, která nebyla v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb., aniž by bylo zřejmé, z jakých důvodů. Dále uvedl, že inspektoři ČOI při kontrole prováděné dne 1. – 9. 12. 2004 nedokázali jednoznačně identifikovat, jaká prohlášení a k jakým výrobkům vlastně chtějí vidět, což vyplývá i z vyhotoveného protokolu ze strany inspektorů ČOI, v němž v průběhu kontroly svůj požadavek několikrát měnili. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že neporušil jakýkoliv vykonatelný zákaz správního orgánu, a že vždy plnil svoje povinnosti vyplývající z obsahu obecně závazné právní úpravy. Z rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně není zřejmé, ve vztahu, ke kterým výrobkům stěžovatel vytykanou povinnost nesplnil, resp. jakým způsobem ji nesplnil (zde je právě pak na místě zabývat se např. otázkou, zda se v jednom každém konkrétním případě jedná o tzv. kusovou výrobu, či nikoliv, neboť pro posuzování shody výrobku s normou je v případě výrobků podřaditelných pod ustanovením § 1 odst. 1 písm. f) nařízení vlády č. 163/2002 Sb. nutno zkoumat, resp. požadovat jiné druhy dokumentu než pro zbývající výrobky, přičemž výsledky tohoto procesu musí správní orgán zahrnout do svých skutkových zjištění), přičemž Městský soud v Praze se pochybením správních orgánů v daném směru nezabýval.

Stěžovatel dále konstatoval, že souhlasí s názorem Městského soudu v Praze, že i v případě, že jde o kusovou výrobu, má výrobce povinnost provést posouzení shody a o posouzení výrobku pořídit doklad. Stěžovatel však zdůrazňoval, že tuto povinnost splnil. Správní orgány se touto okolností nezabývaly, a to proto, že nedůvodně nekvalifikovaly výrobu žalobce jako výrobu kusovou. Stěžovateli tedy nebylo objasněno, z jakých důvodů jsou jim předkládané doklady kvalifikovány jako nedostatečné a v konečném důsledku mu tak byla upřena možnost se kvalifikovaným způsobem ve správním řízení a následně v soudním řízení bránit. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru kontrolním protokolem o kontrole ze dne 13. 10. 2003 byl řádně zdokumentován zjištěný stav věci v den kontroly. Podle názoru žalovaného zůstává skutečností, že stěžovatel jako výrobce hliníkových oken a dveří, uvedl na trh stanovené výrobky uvedené v nařízení vlády č. 168/1997 Sb. a č. 163/2002 Sb. Tyto výrobky uvedl na trh bez stanoveného postupu posouzení shody a bez vydaného písemného prohlášení. Na základě tohoto zjištění mu bylo uloženo opatření

podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 64/1986 Sb. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatel neuvádí v kasační stížnosti žádné nové skutečnosti, a opírá ji o nepřezkoumatelnost důvodů rozhodnutí. Vyslovil názor, že rozhodnutí správních orgánů i rozsudek soudu jsou přezkoumatelné a posouzení právní otázky je správné. Navrhoval, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo dostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsudkem ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2007, č. j. 6 Ca 147/2004 – 40. Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatele podaná proti rozhodnutí České obchodní inspekce ze dne 17. 5. 2004. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 11. 2. 2004 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Posledně uvedeným rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 20 000 Kč podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., přičemž podle výroku rozhodnutí byla pokuta uložena za porušení právních povinností stanovených v § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb., kterých se měl stěžovatel dopustit tím, že jako výrobce uváděl na trh výrobky – hliníková okna a dveře bez prohlášení o shodě a bez posouzení shody způsobem stanoveným v nařízení vlády č. 163/2002 Sb., do 24. 4. 2002 v nařízení vlády č. 178/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud dospěl v tam posuzované věci k závěru, že nebylo provedeno žádné dokazování podle zákona č. 71/1967 Sb., tedy podle starého správního řádu, což mělo za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí obou správních orgánů pro nedostatek důvodů. Konstatoval, že se správní orgány nevypořádaly s obranou stěžovatele v tom směru, z jakých důvodů neshledaly důvodnými jeho námitky o tom, že výrobky, které dodává na trh, jsou kusovými výrobky ve smyslu § 9 vyhlášky č. 163/2002 Sb. Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů podstatně porušila ustanovení o řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahoval popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. uvedením jiných skutečností, jichž je třeba, aby nemohl být zaměněn s jiným, a rozhodnutí odvolacího orgánu tuto vadu neodstranilo.

Nejvyšší správní soud z připojeného správního spisu v tehdy posuzované věci zjistil, že dne 13. 10. 2003 byla u stěžovatele provedena kontrola inspektorkou České obchodní inspekce v Brně. Předmětem této kontroly byl skladebný systém z hliníkových profilů s přerušeným tepelným mostem Thermo systém 57 a dodržování zákona č. 22/1997 Sb. V protokolu je uvedeno, že z předložené dokumentace bylo zjištěno, že firma je výrobcem hliníkových oken a dveří a hliníkových stěn. Hledaný profil TS 57 firma nenakupuje od dovozce systému Reyners systems, s. r.o., nakupuje skladebný systém CS68. Hliníkové profily, z nichž jsou zhotovovány stěny, fasády, firma nakupuje od zprostředkovatele prodeje. Bylo dále konstatováno, že okna

a dveře jsou výrobky stanovené k posuzování shody, od 24. 4. 2002 jsou uvedeny v příloze č. 2 nařízení vlády č. 163/2002 Sb., skupina 8, pořadové č. 3, 4, do 24. 4. 2002 byly uvedeny v příloze č. 2 nařízení vlády č. 178/1997 Sb., skupina 8, pořadové č. 3. Na tyto stanovené výrobky firma nevydala prohlášení o shodě a neposoudila shodu stanoveným způsobem jak ukládá § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb. Závěrem kontrolního protokolu (č. 1. 3) je uvedeno opatření: „*dle ust. 7 odst. 1 písm. a) § 64/86 ve znění p. p. vydán okamžitý zákaz dodávky prodeje AI oken a dveří, kterých je firma VERTIKAL PLUS s. r. o. výrobcem do doby zjednání nápravy, neboť tyto výrobky nespĺňují požadavky zvláštních předpisů.*“

Stěžovatel uplatnil v podání ze dne 17. 10. 2003 námitky proti kontrolnímu protokolu i proti opatření (o námitkách proti opatření nebylo dosud správním orgánem rozhodnuto). Stěžovatel již v tomto podání poukazoval na to, že kompletace výrobků má charakter tzv. kusové výroby pro konkrétního zákazníka, u které se nepředpokládá opakování, a zdůvodňoval, z čeho charakter kusové výroby dovozuje. Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2003 inspektorka České obchodní inspekce v Brně námitky proti protokolu zamítla. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž obsáhle odůvodňoval svůj názor, proč považuje svoji výrobu za kusovou a vyslovil dále názor, že je oprávněn sám posuzovat shodu výrobků, a navrhoval, aby rozhodnutí inspektorky bylo zrušeno, stejně tak jako uložené opatření. Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2003 bylo odvolání stěžovatele zamítnuto. V tomto rozhodnutí (velmi kusém) se ředitel ČOI v Brně odvolacími námitkami stěžovatele nezabýval. Omezil se pouze na konstatování, že „*podle názoru správního orgánu je kusová výroba taková výroba, u které se nepředpokládá opakování typové stejného výrobku, založené na průmyslových výrobních metodách. U hliníkových oken se typové stejné výrobky neopakují.*“ Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 30 Ca 48/2004 – 19, odmítnuta, neboť bylo shledáno, že rozhodnutí o námitkách proti protokolu o kontrole je rozhodnutím předběžné povahy. Kasační stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 4 As 54/2004 – 34, zamítnuta. Již v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že o námitkách proti opatření podle § 7 zákona č. 64/1986 Sb., nebylo rozhodnuto.

Ze správního spisu v nyní posuzované věci bylo zjištěno, a to podle kontrolního protokolu České obchodní inspekce ze dne 9. 12. 2004, že ve dnech 1. 12., 2. 12., 3. 12., 7. 12., 8. 12. a 9. 12. 2004 byla provedena kontrola v sídle stěžovatele s tím, že datum předchozí kontroly je vyznačeno dnem 13. 10. 2003 a 8. 10. 2004. Dne 1. 12. 2004 byl jednatel společnosti požádán o předložení podkladů o posouzení shody vlastností výrobků s požadavky na bezpečnost, a to pro veškeré kontrolované „stanovené“ výrobky vyráběném stěžovatelem a následně uváděné na trh. V protokolu je uvedeno, že vyžádané dokumenty jednatelem předloženy nebyly a inspektorům jednatel sdělil, že firma vlastní takové dokumenty pro komponenty při vlastní výrobě používané, kterými jsou jednotlivé druhy profilů, kování, skla. Dne 7. 12. 2004 byl jednatel společnosti vyzván k předložení prohlášení o shodě a dokladů o posuzování shody k oknům a dveřím. Jednatel sdělil, že prohlášení o shodě jsou vydávána ke každé zakázce a ve firmě jsou archivována v elektronické podobě v počítači. Inspektoři ČOI si vyžádali předložení prohlášení o shodě k zakázce identifikované vystavenou fakturou č. 2003/136 ze dne 26. 11. 2003 na 4 kusy posuvných dveří z profilu HEROAL 020 vyrobených pro Kaufland Prostějov. Vyžádaný dokument byl jednatelem předložen, v záhlaví byl nazván prohlášení o shodě č. 29/2003 – P1 a jako vydavatel byla uvedena firma VERTIKAL PLUS s. r. o. V záhlaví dokumentu bylo uvedeno, že byl vydán podle ustanovení § 9 nařízení vlády č. 163/2002 Sb. Předložené prohlášení o shodě nebylo dáno pro vyrobený výrobek, ale pro hliníkové stavební prvky z profilu HEROAL 020. Dále dokument obsahoval čísla norem včetně údajů o certifikátech prohlášeních o shodě a dalších dokladech, které byly vydány pro jednotlivé užití komponenty skladebného systému. Jednatel společnosti uvedl, že společnost

postupovala podle § 9 nařízení vlády č. 163/2002 Sb. a jako posouzení shody je považováno to, že při výrobě oken a dveří se používají certifikované komponenty, na které jejich výrobci (dovozci) vydali prohlášení o shodě. Jednatel nepředložil žádné dokumenty o posouzení shody, které by vydala firma VERTIKAL PLUS s. r. o. (např. protokoly o zkouškách). Podle kontrolního protokolu byly dne 9. 12. 2004 předloženy doklady vyžádané dne 8. 12. 2004, a to prohlášení o shodě. Tato prohlášení se vztahovala pro rok 2003 (období od 14. 10. 2003 do 31. 12. 2003) a na rok 2004 (od 1. 1. 2004 do 31. 11. 2004). Celkem byla předložena tři prohlášení o shodě za rok 2003 a třicet prohlášení o shodě pro rok 2004. V závěru kontrolního protokolu je uvedeno, že „*předložená prohlášení o shodě nelze považovat za prohlášení o shodě vystavená výrobcem v souladu s ust. § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb.*“ Bylo dále konstatováno, že kontrolovaná osoba nedodržela v období od 14. 10. 2003 do 30. 11. 2004 opatření uložená kontrolním orgánem dne 13. 10. 2003.

Proti tomuto kontrolnímu protokolu vznesl stěžovatel námitky, v nichž především poukázal na neurčitost a nevykonatelnost opatření ze dne 13. 10. 2003 a dále na to, že z kontrolního protokolu není zřejmé, z čeho dovozují inspektoři ČOI skutečnost, že prohlášení o shodě vystavená výrobcem nelze považovat za prohlášení o shodě vydaná v souladu s § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb. Rozhodnutím ČOI ze dne 24. 1. 2005, č. A 8/91-9-4, byly námitky stěžovatele zamítnuty. V odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že firma vlastní takové dokumenty (prohlášení o shodě) pro komponenty při výrobě používané. Prohlášení o shodě, která byla předložena, byla vydána nikoliv pro stanovené výrobky, nýbrž pro celou zakázku, u které je stanovený výrobek pouze určitou částí díla. V odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno, že to, co stanovuje § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb., nebylo považováno za účelné popisovat. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání. V odvolání namítal, že údaje uvedené v protokolu na straně jedné a údaje uvedené v rozhodnutí ze dne 24. 1. 2005 se protirečí. Obsahem napadeného rozhodnutí je kontrolované osobě vytýkáno, že disponuje prohlášením o shodě na celou zakázku, u které je stanovený výrobek její určitou částí, zatímco v obsahu kontrolního protokolu je shledáváno pochybení v tom, že prohlášení o shodě je vydáváno pro jednotlivé hliníkové stavební prvky z profilu HEROAL, nikoliv pro vyrobený výrobek. Namítal, že v dané věci chybí jakýkoliv popis rozhodujících skutečností. Dále namítal, že kontrolnímu orgánu je vytýkáno nikoli to, že necituje přesný odkaz právních norem, nýbrž, že z jeho rozhodnutí není zřejmé, proč je konkrétní právní norma aplikována. Dovolával se dále toho, že je přesvědčen o tom, že jeho výrobu je nutno považovat za kusovou výrobu, a pokud s tímto správní orgán nesouhlasí, je povinen v tomto směru provádět dokazování a zkoumat, zda výrobky společnosti obsahují znaky uvedené v § 1 odst. 1 písm. f) nařízení vlády č. 163/2002 Sb. Rozhodnutím České obchodní inspekce ze dne 24. 2. 2005, č. j. 4172/30/05, bylo odvolání stěžovatele zamítnuto. K námitkám stěžovatele bylo v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že kontrolní protokol ani uložená opatření nejsou rozhodnutími ve smyslu zákona č. 71/1967 Sb. Podle názoru správního orgánu je popis skutkového stavu v kontrolním protokolu dostatečně podrobný. Právní předpisy, které byly porušeny, jsou v kontrolním protokolu uvedeny v souladu se zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Správní orgán pokládal uložený zákaz dodávky a prodeje hliníkových oken a dveří za určitý. Dne 16. 3. 2005 bylo zahájeno správní řízení ve věci vydání rozhodnutí o uložení pokuty pro naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. e) zák. č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci. Proti zahájení správního řízení podal stěžovatel vyjádření dne 29. 3. 2005. Namítal nepřezkoumatelnost a nevykonatelnost opatření ze dne 13. 10. 2003 a aplikaci opatření posuzoval jako zvlí správního orgánu vedoucí k faktické ekonomické likvidaci společnosti.

Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2005, č. j. 48/30/05, byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Podle výroku rozhodnutí byla pokuta uložena pro naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. e) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů,

kterého se účastník řízení měl dopustit tím, že nedodržel opatření uložené dne 13. 10. 2003, podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, a to uložený zákaz dodávky a prodeje hliníkových dveří a oken, které společnost VERTIKAL PLUS s. r. o. vyrábí, do doby zjednání nápravy. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž poukazoval opětovně na skutečnost, že jak obsah protokolu ze dne 13. 10. 2003, tak samotné přijaté opatření ze strany inspektorky je nepřezkoumatelné. Není totiž zřejmé, kterých výrobků se údajné pochybení má týkat (z vymezení „hliníková okna a dveře“ při různorodosti společností nabízených produktů segmentů „hliníkových oken a dveří“, nelze zjistit, které konkrétní druhy „hliníkových oken a dveří“ má správní orgán na mysli a jaká konkrétní pochybení vytýká. Nebyl rovněž upřesněn znak „do zjednání nápravy“. Navíc inspektorka nevydala „zákaz dodávky a prodeje hliníkových oken“, nýbrž „A I oken“. Namítal dále, že nelze souhlasit s tvrzením správního orgánu prvního stupně obsaženého v odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž s tím, že žádné dokumenty předloženy nebyly, z čehož je zřejmé, že došlo k porušení uloženého opatření. Zdůrazňoval, že společnost vydala a předložila ke každému kontrolnímu výrobku řádně vystavené prohlášení o shodě; tato skutečnost se neodrazila ani v obsahu kontrolního protokolu, ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že skutková zjištění správního orgánu prvního stupně neodpovídají skutečnosti, a to ani obsahu kontrolního protokolu. Z právních závěrů není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových zjištění, byl ten který právní závěr dovozen. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2005 bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Odůvodnění rozhodnutí obsahovalo dosavadní průběh řízení. K námitkám stěžovatele odvolací orgán uvedl, že byly vyžádány například podklady k zakázce identifikované fakturou č. 2003/136 ze dne 6. 11. 2004 na 4 ks posuvných dveří z profilu HERDAL 020 (správně HEROAL 020). Tato zakázka je blíže specifikovaná v příloze č. 4 kontrolního protokolu na č. 1 poř. č. 1. Předložený dokument byl nazván „prohlášení o shodě č. 29/2003 – P1“ vydaný na základě § 9 nařízení vlády 163/2002 Sb. Tento doklad nebyl vydán na stanovený výrobek posuvné dveře, ale na stavební prvky z profilu HERDAL 020 (správně HEROAL 020). Obdobně je toto i u dalších stanovených výrobků. Prohlášení o shodě není tak vydáno na stanovený výrobek, kterým jsou okna a dveře. Odvolací orgán konstatoval, že dokumenty prokazující posouzení shody nebyly předloženy.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 64/1986 Sb., inspektor na základě provedené kontroly zakáže až do doby zjednání nápravy uvedení na trh, distribuci včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků nebo zboží, které neodpovídají požadavkům zvláštních právních předpisů pro činnosti uvedené v § 2, nebo které byly neoprávněně nebo klamavě opatřeny označením stanoveným zvláštním právním předpisem.

Podle § 7 odst. 3 téhož zákona opatření podle odst. 1 oznámí inspektor ústně kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam.

Podle § 7 odst. 4 téhož zákona, nesouhlasí-li kontrolovaná osoba s uloženým opatřením, může proti němu podat námitky, které se uvedou v záznamu podle odstavce 3, nebo je může podat písemně nejpozději do tří dnů. Podané námitky nemají odkladný účinek. O podaných námitkách rozhodne bezodkladně ředitel krajského inspektorátu a pokud opatření podle odst. 1 uložil inspektor ústředního inspektorátu, ústřední ředitel. Písemné vyhotovení rozhodnutí o námitkách se doručuje kontrolované osobě a je konečné.

Podle § 9 odst. 1 písm. e) zákona č. 64/1986 Sb. ředitel inspektorátu uloží kontrolované osobě, která nesplní opatření uložená podle tohoto zákona, pokutu až do výše 1 000 000 Kč.

Podle § 17 odst. 2 téhož zákona pravomocná rozhodnutí ve věcech upravených tímto zákonem jsou přezkoumatelná soudem podle zvláštních předpisů.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, sp. zn. 4 As 54/2004, konstatoval, že stěžovatel podal námitky proti opatření ze dne 13. 10. 2003, a to v podání ze dne 17. 10. 2003, v němž sice nerozlišil oba instituty námitek a nerespektoval odlišná řízení ve vztahu k námitkám proti protokolu a ve vztahu k námitkám proti opatření, avšak soud současně uvedl, že orgán, jemuž bylo podání stěžovatele ze dne 17. 10. 2003 doručeno, měl toto podání postoupit řediteli krajského inspektorátu k rozhodnutí o námitkách proti opatření. Nejvyšší správní soud uvedl, že tímto způsobem správní orgán nepostupoval a zůstává faktem, že o námitkách proti opatření podle § 7 zákona č. 64/1986 Sb. nebylo rozhodnuto.

Z obsahu správních spisů přiložených ve věcech sp. zn. 4 As 21/2007 a sp. zn. 4 As 62/2007 Nejvyššího správního soudu plyne, že tento stav se nezměnil a že o námitkách proti opatření ze dne 13. 10. 2003 správní orgán nerozhodl.

Ze shora uvedeného vyplývá, že námitky proti opatření uloženého podle § 7 zákona č. 64/1986 Sb. nemají odkladný účinek. Odkladný účinek opravného prostředku (odvolání, námitek) se projevuje ve dvou směrech: ve vztahu k právní moci napadeného rozhodnutí a ve vztahu k jeho vykonatelnosti. Ve vztahu k právní moci má podaný opravný prostředek vždy odkladný účinek, neboť brání tomu, aby se rozhodnutí stalo pravomocným dříve, než skončí odvolací řízení. Naproti tomu podáním opravného prostředku nedochází ve všech případech k bezvýjimečně odkladnému účinku vykonatelnosti rozhodnutí; v některých případech se totiž dá rozhodnutí vykonat ještě před skončením odvolacího řízení.

Na základě výše uvedeného nutno dospět k závěru, že opatření uložené stěžovateli dne 13. 10. 2003 sice nenabylo právní moci, ale je vykonatelné.

Zbývá tedy posoudit otázku, zda na základě nepravomocného, ale vykonatelného opatření, uloženého podle § 7 zákona č. 64/1986 Sb., bylo možno postupovat podle § 9 odst. 1 písm. e) téhož zákona, a vycházet z něho při uložení pokuty. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány takto postupovat mohly. Byť by se jednalo o opatření nepravomocné (to však za situace, pokud by bylo zjištěno, že námitky byly podány včas), účinky tohoto opatření nastaly dnem jeho uložení, tj. 13. 10. 2003. Skutečnost, že zákonodárce nepřiznává námitkám proti opatření odkladný účinek, vyjadřuje nepochybně zájem na bezodkladnosti určitého řešení, a tedy zájem na tom, aby při ohrožení důležitých zájmů (bezpečnost lidí, majetku, zdraví a pod.) byla náprava zjednána okamžitě.

Na druhé straně lze se stěžovatelem souhlasit potud, pokud tvrdí, že tím, že nebylo rozhodnuto o jeho námitkách, neměl možnost takové rozhodnutí o námitkách napadnout žalobou u soudu, což zákon č. 64/1986 Sb. ve svém ustanovení § 17 umožňuje. Nelze tedy souhlasit s názorem správního orgánu uvedenému v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 (rozhodnutí o námitkách), že opatření nejsou rozhodnutími ve smyslu zákona 71/1967 Sb. V každém případě je opatření rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a v rámci žaloby proti takovému opatření, respektive proti rozhodnutí o námitkách proti takovému opatření, by byla jistě zkoumána srozumitelnost opatření, jeho určitost a vykonatelnost z hlediska jeho obsahu. Je tedy na místě, aby správní orgány ukládající opatření podle zákona č. 64/1986 Sb. (ale i jiných zákonů), formulovaly opatření jasně, srozumitelně a jednoznačně, neboť jejich výkon znamená vždy citelnou újmu do sféry kontrolované osoby, ať již ekonomickou, nebo právní.

Skutečnost, že nebylo dosud rozhodnuto o námitkách stěžovatele proti opatření ze dne 13. 10. 2003 tedy znamená, že příslušný správní orgán zůstal nečinný. Správnou procesní obranou stěžovatele tedy měla být žaloba proti nečinnosti ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s., kdy podle § 79 odst. 1 ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Této možnosti stěžovatel nevyužil, takže opatření ze dne 13. 10. 2003 zůstává platné a účinné v té podobě, v jaké bylo vyhlášeno, neboť soudy ve správním soudnictví nemohou v tomto řízení zákonnost opatření (včetně jeho srozumitelnosti, jednoznačnosti a vykonatelnosti z hlediska jeho obsahu) přezkoumávat. Další závěr, který z výše uvedeného vyplývá, je ten, že jakékoliv námitky proti obsahu opatření, v nichž se stěžovatel dovolává nesprávnosti, nesrozumitelnosti a nevykonatelnosti tohoto opatření z hlediska jeho obsahu, neboť je přesvědčen, že takové opatření vůbec uloženo být nemělo, nelze v tomto řízení zohlednit.

Nicméně i v této posuzované věci bylo předmětem přezkumného soudního řízení rozhodnutí o uložení pokutě za správní delikt. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, I. *Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. II. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] III. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.*

Z výše uvedeného plyne, že nezbytnou součástí výroku musí být přesná identifikace skutku, ohledně něhož měla být porušena příslušná povinnost uvedená v právních předpisech, místo a čas (tedy doba), po kterou docházelo k porušení povinností, případně další skutečnosti skutek vymezující.

Uvedený závěr je přímo dovoditelný z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů v popisu skutku, uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobností je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, v rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílní útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutků a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.

Ze všech těchto důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Je pravdou, že předešlá judikatura akceptovala, pokud byl

odůvodnění obsažen některý z identifikačních znaků. V soudní praxi tak bylo postupováno v případech, kdy výrok postrádal některý z identifikačních znaků skutku a ten pak byl obsažen v odůvodnění. Soudní praxe připouštěla, že pokud identifikace skutku nebyla náležitostí výroku, aby byla celá součástí odůvodnění. Takový závěr je nadále nepřijatelný. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v posuzované věci nebyl skutek identifikován ani v odůvodnění rozhodnutí. Do odůvodnění rozhodnutí nebyla přejata ani zjištění uvedená v kontrolním protokolu ze dne 9. 12. 2004. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Je třeba totiž vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté. Jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí, apod.

V posuzované věci se stěžovatel vymezení skutku a právního odůvodnění domáhal již od počátku řízení, a to v řízení ve vztahu k protokolu o kontrole ze dne 9. 12. 2004. V námitkách proti kontrolnímu protokolu ze dne 10. 1. 2005 mimo jiné uvedl, že „*Inspektoři ČOI dostatečně neidentifikovali, proč se domnívají, že kontrolovaná osoba nedodržela povinnosti stanovené ustanovením § 13 odst. 1, 2 zákona č. 22/1997 Sb., za situace, kdy ze strany kontrolované osoby byla předložena k vyžádaným výrobkům prohlášení o shodě v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 2 zák. č. 22/1997 Sb. Pokud na straně 8 kontrolního protokolu inspektoři ČOI konstatují, že předložení prohlášení o shodě nelze považovat za prohlášení o shodě vystavená výrobcem v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 a 2 zák. č. 22/1997 Sb., není opětovně zřejmé, z čeho tuto skutečnost dovozují*“. V odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 1. 2005 stěžovatel poukazoval na nezbytný atribut odůvodnění každého rozhodnutí, tj. dostatečný popis skutkového stavu a s tím související vymezení právních závěrů. Již z tohoto řízení, tedy z řízení o námitkách proti protokolu ze dne 9. 12. 2004, musely být rozhodujícím správnímu orgánu zřejmé námitky stěžovatele a jeho stanovisko k tomuto kontrolnímu protokolu.

V této posuzované věci bylo zahájeno správní řízení dne 16. 3. 2005 a stěžovatel již ve vyjádření ze dne 29. 3. 2005 namítal nepřezkoumatelnost opatření ze dne 13. 10. 2003 s tím, že v rámci kontroly respektování tohoto opatření, by bylo třeba vždy přesně identifikovat, zda u jednoho každého konkrétního výrobku kontrolovaná společnost uložený zákaz porušila či respektovala. Rovněž v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatel mimo jiné uvedl, že skutková zjištění správního orgánu prvního stupně neodpovídají skutečnosti a to ani obsahu kontrolního protokolu ze dne 1. až 9. 12. 2004; obdobně pak z právních závěrů není naprosto zřejmé, z jakých konkrétních skutkových zjištění, který právní závěr správní orgán prvního stupně dovodil.

Nejvyšší správní soud tyto námitky stěžovatele sdílí.

Jestliže dne 13. 10. 2003 bylo uloženo opatření ve znění: „*Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) z. č. 64/1986 Sb. ve znění p. p. byl vydán okamžitý zákaz dodávky prodeje A I oken a dveří, kterých je firma VERTIKAL PLUS s. r. o. výrobcem do doby sjednání nápravy, neboť tyto výrobky nesplňují požadavky zvláštních předpisů*“, tím spíše vystupuje do popředí povinnost správního orgánu, aby v následné kontrole tohoto (byť sporného opatření) přesně vymezil výrobky, u nichž nebylo opatření dodrženo, a zejména uvedl, v čem spatřuje nedodržení tohoto opatření, a to zvláště za situace, kdy z kontrolního protokolu vyplývá, že stěžovatel předložil celkem 33 kusů prohlášení o shodě.

Podle § 13 odst. 1 zák. č. 22/1997 Sb., stanovené výrobky mohou výrobci nebo dovozci uvést na trh jen po posouzení shody jejich vlastností s požadavky na bezpečnost výrobků stanovenými tímto zákonem a technickými předpisy (dále jen „posouzení shody“) způsobem odpovídajícím stanoveným postupům posuzování shody.

Podle § 13 odst. 2 téhož zákona výrobce nebo dovozce stanoveného výrobku je povinen před uvedením výrobku na trh vydat písemné prohlášení o shodě výrobku s technickými předpisy a o dodržení stanoveného postupu posouzení shody (dále jen „prohlášení o shodě“). Náležitosti prohlášení o shodě stanoví vláda nařízením.

Nejvyšší správní soud uvádí, že z napadených rozhodnutí ani z jim předcházejícího řízení nelze zjistit, ohledně kterých výrobků a jak bylo porušeno opatření inspektorky ze dne 13. 10. 2003. Ve výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou uvedeny žádné okolnosti (a to ani doba, kdy měl být skutek spáchán), z nichž by se dal skutek, jehož se měl stěžovatel dopustit, identifikovat, a nejsou-li uvedeny skutkové okolnosti věci, lze stěží učinit jakékoliv právní úvahy. Pouze až v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je poukazováno na fakturu č. 2003/136, ze dne 26. 11. 2004 na 4 kusy posuvných dveří z profilu HEROAL 020. Tato faktura je uvedena v příloze č. 1 list 3, pod pořadovým číslem 1. kontrolního protokolu. Z textu protokolu o kontrole vyplývá (č. l. 6), že zřejmě na tuto fakturu bylo vydáno prohlášení o shodě, a sice „PSH č. 29/2003 – P1 – hliníkové stavební prvky z profilu HEROAL“.

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel na tento výrobek prohlášení o shodě předložil. Protože však v celém správním spise se nenachází ani jedno prohlášení o shodě předložené stěžovatelem, a správní orgány blíže neuvádějí, v čem alespoň toto prohlášení o shodě neodpovídá uloženému opatření ze dne 13. 10. 2003, nelze prakticky posoudit ani zákonnost postupu správních orgánů včetně vydaných rozhodnutí, ani vyvrátit obhajobu stěžovatele.

Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud není oprávněn v tomto řízení přezkoumat zákonnost vydaného opatření ze dne 13. 10. 2003 z hlediska jeho srozumitelnosti a vykonatelnosti po stránce obsahové, nemůže rezignovat na základní atributy správního řízení, vyústujícího ve vydání rozhodnutí o uložení sankce, tj. vymezení skutku (místem, časem a způsobu spáchání) a jednoznačné právní závěry objasňující, v čem stěžovatel porušil uložené opatření ze dne 13. 10. 2003 a z jakých právních důvodů. Těchto základních zákonných podmínek, které starý správní řád požadoval pro výrok a odůvodnění rozhodnutí v ustanovení § 47 odst. 2 a 3, se stěžovatel dovolával již ve vyjádření ze dne 29. 3. 2005 k zahájení správního řízení, tak v odvolání ze dne 18. 4. 2005, proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i v podané žalobě pod bodem IV., tak i v kasační stížnosti. Byť stěžovatel výslovně neuvedl, že brojí proti tomu, že ve výroku rozhodnutí není vymezen skutek, jehož se měl dopustit, v bodu IV. žaloby uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí vadou nepřezkoumatelnosti, a to pro značnou nesrozumitelnost formulace skutkových zjištění, jakož i právních závěrů. Na nedostatek skutkových zjištění a právního odůvodnění stěžovatel pak poukazuje na několika místech bodu IV. žaloby a závěrem uvádí, že „Teprve poté, kdy je ve vztahu ke každému kontrolovanému výrobku provedeno dokazování popsaným způsobem a výsledky tohoto dokazování najdou svůj výraz v popisu skutkového stavu a identifikace skutkových zjištění v rozhodnutí kontrolního orgánu, tedy i žalovaného, a kdy z těchto skutkových zjištění jsou vyvozeny odpovídající právní závěry, teprve poté je možno hovořit o přezkoumatelném způsobu rozhodování ze strany dotčeného správního orgánu, respektive žalovaného. K tomu do dnešního dne na straně žalovaného ani v předcházejících správních řízeních nedošlo (v této souvislosti opětovně žalobce poukazuje na nepřezkoumatelnost a neurčitost formulace tzv. opatření ze dne 13. 10. 2003 inspektory ČOI Brno). Žalobce tedy poukazuje na skutečnost, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování v rozsahu nezbytném pro posouzení, zda se žalobce

vytýkaného pochybení dopustil či nikoliv a vyvodil právní závěry na základě neúplně zjištěného skutkového stavu“.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že z takto formulovaných námitek lze jednoznačně dovodit námitky stěžovatele jak do výroku napadených rozhodnutí, tak i do jejich odůvodnění. Bylo tedy třeba dospět k závěru, že napadená rozhodnutí správních orgánů jsou jednak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a jednak podle nové judikatury Nejvyššího správního soudu napadená rozhodnutí správních orgánů podstatně porušila ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Z těchto důvodů [případně z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] měl Městský soud v Praze napadená rozhodnutí správních orgánů zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude třeba, aby správní orgány nejprve vymezily skutek, kterého se měl stěžovatel dopustit, tj. přesně identifikovaly jeho výrobky, ohledně kterých stěžovatel porušil opatření vydané dne 13. 10. 2003 s tím, že pro přesnou identifikaci skutku je třeba vymezit mj. i dobu spáchání. Poté bude třeba, aby správní orgány právně odůvodnily, z jakých důvodů (porušení kterých ustanovení zákona) považují u vymezených výrobků uložené opatření za nedodržené. Za zcela nezbytný a stěžejní důkaz v dané věci považuje Nejvyšší správní soud prohlášení o shodě, která stěžovatel při kontrole ve dnech 1. až 9. 12. 2004 předložil, neboť bez tohoto stěžejního důkazu nelze přezkoumat ani postup správních orgánů a vydaná rozhodnutí, ani obhajobu stěžovatele.

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná a proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí o věci rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu